

Sygn. akt: X C 1420/18 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 sierpnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu X Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Maria Żuchowska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Elżbieta Jakubowska

po rozpoznaniu w dniu 13 sierpnia 2018 r. w Toruniu

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w K. przeciwko S. P.

o zapłatę

- I. oddała powództwo;
- II. kosztami procesu poniesionymi przez powoda obciążą powoda.

X C 1420/18

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 28.02.2018 r. powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w K. domagał się zasądzenia na jego rzecz od pozwanego S. P. kwoty 1238,74zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu oraz zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że nabyła w drodze przelewu od (...) spółki akcyjnej w W. wierzytelności wobec pozwanego z tytułu świadczonych usług telekomunikacyjnych. Wskazano, że pozwany mimo zawarcia umowy na czas określony i korzystania ze świadczonych na jej podstawie usług zaprzestał regulowania zobowiązań, co skutkowało zawieszeniem świadczonych usług i naliczeniem pozwanemu umówionej kary.

Postanowieniem z dnia 23.03.2018r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał tutejszemu sądowi.

Po przekazaniu sprawy powód podtrzymał żądanie pozwu i przedłożył dokumenty na jego poparcie.

Pozwany nie zajął stanowiska w sprawie, będąc zawiadomiony i pouczonej poprzez awizo.

Sąd ustalił, co następuje:

S. P. związany był umową Canal + (...) SA w W.. W dniu 19.02.2013r. zawarł aneks do umowy. W umowie przewidziano, że w przypadku rozwiązania umowy z winy abonenta przed upływem okresu minimalnego, abonent zapłaci operatorowi karę umowną w wysokości 299 zł w terminie 7 dni od doręczenia mu wezwania do zapłaty.

Okoliczność bezsporna oraz Dowód:

- Aneks do umowy z 2013r. – k. 25 -26

Pozwany nie zapłacił ustalonego abonamentu za lipiec 2014r. w kwocie 148,50 zł . Doprowadziło to do rozwiązania umowy i obciążenia pozwanego karą umowną za brak zwrotu sprzętu w kwocie 100 zł oraz drugą karą umowną tytułem odszkodowania za zerwanie umowy w kwocie 160 zł – obie kary z terminem wymagalności 29.09.2014r. Wierzyciel pierwotny wystawił w dniu 26.01.2016r. dodatkowo notę księgową w wysokości 560 zł –kara za brak zwrotu sprzętu z terminem płatności 19.02.2016r.

Okoliczność bezsporna oraz dowód:

- nota z dnia 26.01.2016r. – k. 29

- nota z dnia 10.08.2014 – k. 29v,

- abonament z dnia 04.07.2014r. – k.30

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności z dnia 20.06.2017r. wierzytelności (...) S.A. w W. przeszły na powoda.

dowód: umowa sprzedaży wierzytelności. – k. 17-18 akt

- informacja o zmianie wierzyciela i wezwanie do zapłaty– k. 15

- wyciąg z listy dłużników – k. 20v,

Sąd zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie spełnione zostały przesłanki wydania wyroku zaocznego określone w art. 339 § 1 k.p.c. i nie zaistniały jednocześnie przesłanki wyłączające wydanie takiego wyroku przewidziane w art. 340 k.p.c. Pozwany bowiem, mimo należytego zawiadomienia go o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią, nie żądając jednocześnie przeprowadzenia rozprawy w jego nieobecności i nie składając wyjaśnień ustnie lub na piśmie. W tym stanie rzeczy, na podstawie art. 339 § 2 k.p.c., Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie. Uzupełniając podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, Sąd przeprowadził dowód z dokumentów stanowiących załączniki do pozwu. Ich wiarygodność w toku procesu nie została podważona.

Strona powodowa dochodziła od pozwanego roszczenia odszkodowawczego wywodzonego z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, podnosząc, że wymienione wierzytelności nabyła w drodze przelewu. Za podstawę prawną wierzytelności objętych cesją przyjąć należy art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), regulujący umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz – w zakresie przelewu wierzytelności – art. 509 i nast. k.c.

W związku ze zmianą przepisów kodeksu cywilnego wprowadzonych ustawą z dnia 13.04.2018r. o zmianie ustawy – kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 08.06.2018r., poz. 1104), która weszła w życie z dniem 09.07.2018r. Sąd zobligowany był do zbadania z urzędu, czy nie doszło do przedawnienia dochodzonego roszczenia. Zgodnie z przepisami przejściowymi w art. 5ust.4 cyt. ustawy „roszczenia przedawnione przysługujące przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie niniejszej ustawy nie podniesiono zarzutu przedawnienia, podlegają z tym dniem skutkom przedawnienia określonym w ustawie zmienianej w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą”.

Zgodnie z art. 117§2² kc wprowadzonym powyższą ustawą, „po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi”. Zgodnie z nowym brzmieniem art. 118 kc, który

utrzymał trzyletni termin przedawnienia roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego.

W przedmiotowej sprawie powód wywodził swoje roszczenie z tytułu umowy, która uległa rozwiązaniu najpóźniej we wrześniu 2014r. Dochodzone bowiem abonamentu za lipiec 2014r. oraz kar umownych z tytułu odszkodowania za zerwanie umowy oraz za brak zwrotu sprzętu, z terminem płatności 29.09.2014r. A zatem umowa musiała zostać rozwiązana przed tym terminem. W związku z powyższym roszczenie przedawniło się z końcem 2017r., a powód wniósł pozew w lutym 2018r., a więc po upływie terminu przedawnienia.

W związku z rozwiązaniem umowy z wierzycielem pierwotnym najpóźniej we wrześniu 2014r., od tego momentu wymagalne były roszczenia, w tym kary za niezwrócenie sprzętu. Wierzyciel pierwotny nałożył taką karę na pozwanego jeszcze we wrześniu 2014r. w kwocie 100 zł i 160 zł. Nie wiadomo natomiast z jakiego powodu i na jakiej podstawie wystawiono kolejną notę księgową już na wyższą kwotę w lutym 2016r. jako ponowną karę za niezwrócenie sprzętu. Skoro umowa została rozwiązana we wrześniu 2014r., od tego czasu w terminie 30 dni pozwany zobowiązany był do zwrotu udostępnionego mu sprzętu. Wystawienie noty księgowej po upływie półtora roku, nie może zmieniać faktu, że roszczenie z tytułu obowiązku zwrotu sprzętu stało się wymagalne najpóźniej we wrześniu 2014r., a więc wszelkie roszczenia przedawniły się po upływie trzech lat od tego okresu.

Z podanych względów, na podstawie art. 56 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.) i art. 117§2² k.c., powództwo podlegało oddaleniu jako przedawnione, o czym orzeczono w punkcie I sentencji wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. w punkcie II sentencji wyroku. Sąd ustalił, że koszty procesu ponosi strona powodowa, gdyż pozwany wygrał proces w całości, nie ponosząc przy tym jednak żadnych kosztów procesu.